

Phần 1

Chương 1

Cha Đẻ Bò Từ Trong Quan Tài Ra

Dưới chân núi Thái Sơn, trong Vũ Thành dịch quán.

Cờ trắng treo cao, bốn vách tường không một vết bẩn, nam tử hơn bốn mươi tuổi mặc triều phục màu xanh đen, nằm trong quan tài lạnh lẽo. Trong phòng, bốn gã tòi tở đứng cách đó không xa, xếp thành một hàng cúi đầu mặc niệm, bên chiếc bàn con cạnh giường, một nha hoàn mặc váy trắng thuần đang cắt từng chữ điện màu đen (奠 - hay được dán trong đám tang).

Cách bố trí này đã được sắp xếp xong từ nửa canh giờ trước, tuy có chút vội vàng nhưng cái gì cần cũng đều có cả. Nếu có thiếu thứ gì, chắc chỉ thiếu người trong quan tài chưa tắt thở mà thôi.

“Mọi người nhớ cho kĩ, lúc nhập liệm phải đổi quan tài thành loại gỗ trầm hương tốt nhất, chạm khắc hoa ngọc lan, mấy loại gỗ khác không được bàn tới đâu đấy”.

Người sắp chết nằm trong quan tài dặn dò tiếp: “Lúc đưa tang thì không nên làm nghi thức rườm rà, khoảng trăm người tham gia là được rồi. Đồ chôn cùng thì nhất định phải có tranh chữ của Trương Viễn Chí, bình sứ cao chân Nhữ Diêu, nghiên bút Lâm Chi...”

“Lão gia.” Rốt cục lão quản gia cũng không nhịn được lên tiếng: “Từ năm ngoái Lâm Chi đã không làm nghiên bút nữa rồi, đồ bên ngoài bán đều là loại vô giá cả, ngài xem...”

“Không làm nghiên bút nữa?” Người trong quan tài bỗng nhiên ngồi dậy: “Trong hộp thứ ba trên đầu giường của ta có một cái hãn làm từ năm trước đó, ông lấy ra đây, là của Du quý phi đưa tới, chờ khi ta chết hãn bà cũng sẽ chăm sóc cho quý của chúng ta”.

Thấy người kia lo lắng như thế, lão quản gia vội vã gật đầu.

Ông theo Thẩm Quát đã nhiều năm, nhìn lão gia từ Điện nghi lục phẩm lên đến quan tứ phẩm, lễ vật được cho có khi bao đủ ba vòng ngoài thành. Bây giờ theo Đoan Thân vương bái tế Thái Sơn, vốn tưởng là một việc béo bở dễ dàng phong quan tiến chức, ai ngờ lúc lão gia ở nhờ dịch quán thì tế sơn linh thạch trên đỉnh núi lại biến mất không thấy tăm hơi.

Mất di vật của thánh tổ là tội rơi đầu, ông sợ tới mức không dám đi trình báo, đành phải lén lút chôn mình để được “toàn thân”.

Nhất thời, căn phòng càng trở nên lạnh lẽo, cánh cửa kẽo kẹt vang lên.

Ánh chiều tà ửng đỏ xuyên qua khe hở rơi trên gương mặt nữ tử vừa bước vào, xoa dịu chút âm u.

Trên mặt nàng không bôi son trát phấn, ngay cả búi tóc trên đầu cũng chỉ dùng một chiếc trâm bích thủy làm trang sức, khuôn mặt tươi cười sạch sẽ mà trong vắt. Mắt hạnh yêu kiều lại không hề phô trương, nhìn qua lại thấy thêm mấy phần thanh tú. Một bộ váy áo thủy sắc thêu điểm vài cánh hoa xanh nhạt, cánh hoa nhỏ xíu lung lay theo làn váy, vô cùng dễ chịu.

Thẩm Quát thấy nàng đi vào thì vung tay vung chân bỏ dây, miệng nói ôn ào: “Hành Hành tới đây.”

Khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ cứng đờ trong phút chốc.

Dù sao, giữa ban ngày ban mặt mà nhìn thấy cha mình bỏ ra khỏi quan tài, không phải ai cũng có thể duy trì bình tĩnh.

Nhưng Thẩm Hành lại là một cô nương có khả năng thích ứng vô cùng mạnh mẽ, không đợi Thẩm Quát bước ra khỏi nửa chân, nàng đã tự nhiên đi tới, nhét ông về lại quan tài rồi dịu dàng nói: “Cha ở lại nằm một lúc đi, chạng vạng là phải mang trả quan tài rồi, di Hai chết còn đang chờ sáng mai chôn cất đấy.” Hiếm có ai “chưa chết mà đã mua quan tài” vậy đâu, cái bằng gỗ sam này thuê một ngày cũng mất ba mươi lượng bạc đó.

Thẩm Quát nghe vậy thì vội vàng nằm xuống, nắm lấy tấm ván quan tài cảm thán: “Vẫn là con hiếu thuận, chạy đi xa như vậy tìm quan tài cho cha, mấy người khác đâu có làm được thế”.

Thẩm Hành yên lặng gật đầu, chuyện đã nói đến mức này rồi, chắc tiền thuê quan tài cũng không thể đòi ông được.

Lấy khăn lau cái đầu đầy nhờn mấy ngày chưa gội của ông, nàng hỏi: “Tảng đá tể trên núi cha thả ở chỗ nào rồi, có lẽ nào thất lạc giữa đường không?” Nàng chưa từng nhìn thấy vật này, chỉ biết cha mình ôm nó không khác gì bài vị tổ tông. Nếu không phải mất ở dịch quán, thì chắc chắn trên đường vận chuyển xảy ra vấn đề.

“Không thể nào”. Thẩm Quát lắc đầu: “Lúc đưa linh thạch đến dịch quán thì vẫn còn. Trước khi mặt trời lặn ngày hôm đó, cha còn lau nó sạch sẽ một lúc mà, để trong viện nửa canh giờ mới không thấy tăm hơi. Bốn phía dịch quán được nghiêm phòng tử thủ, trong sân ngoại trừ thị vệ tuần tra thì chỉ có người trong phủ chúng ta. Một nơi nhỏ như thế, nếu có thể tìm thì cũng tìm ra lâu rồi”.

Ông uất ức nói, không phát hiện lúc Thẩm Hành nghe đến bốn chữ trong viện dịch quán thì biểu hiện vô cùng kinh ngạc.

“Tảng đá tể đó hình dạng thế nào?”

“Là một khối đá to bằng lòng bàn tay, vuông vức, lâu rồi nên có màu xanh xanh. Ngoại trừ hoa văn đầu rồng ở phía trên thì không khác tảng đá đặt trên chum tương ở nông thôn là mấy. Thế nào, con đã từng thấy chưa?”

“Loảng xoảng!” Nha hoàn đứng cắt giấy bên cạnh làm rơi cây kéo trên mặt đất, nhìn chăm chăm về phía Thẩm Hành.

“Chưa từng thấy.” Thẩm đại tiểu thư vẫn hết sức thản nhiên, còn đoan trang mỉm cười: “Con thuận miệng hỏi một chút thôi, không còn sớm nữa, con với Đạo Đạo đi xem xem thạch tín cha đặt đã tới chưa, nếu cha không ngủ được thì nói Phúc bá kể chuyện nghe cho dễ ngủ”.

Kéo nha hoàn đang đứng ngây ngốc bên cạnh đi ra ngoài, Thẩm Hành bước từng bước liên tục mà mềm mại, chỉ là nếu như người quen biết nhìn thấy, ai cũng sẽ nhận ra, những bước đi này cứng nhắc hơn so với bình thường.

Thẩm Quát nhìn chăm chăm bóng lưng nàng rời đi rồi suy tư một lúc, sau đó ông nhỏ giọng dặn dò quản gia bên cạnh: “Hài của khuê nữ nhà ta hình như không vừa chân, ông đi mua đôi mới cho nó đi.”

Liễu rủ phát phơ, Lạc Hà đục đục, phong cảnh dịu dàng phơi phới khiến lòng người thêm vui vẻ.

Thế nhưng, không phải tất cả mọi người đều có tâm tình thưởng thức nó, tỷ như Đạo Đạo vừa mới bước ra từ dịch quán kia.

“Tiểu thư à, tảng đá té mà lão gia nói đó có phải là tảng mà tiểu thư nhặt được không?”

Hôm đó ở Tương Bắc vẫn còn đổ mưa, lúc đi đến Vũ Thành trời lại bắt đầu hửng nắng, Thẩm Hành buồn buồn nên quyết định xuống núi kiếm hạch đào ăn, lúc đi ngang giữa đường lại nhặt được một tảng đá. Phía trên có khắc hoa văn kì lạ, giống y hệt lời miêu tả của lão gia vừa rồi.

“Tiểu thư ném nó vào núi rồi sao!!”

Thẩm Hành xoa xoa lỗ tai đau nhức vì chấn động, vô tội nói: “Không có, tảng đá kia dùng rất được, lúc đi xuống núi, ta có mang theo mà.”

“Sao tiểu thư không lấy nó ra đi?!” Lão gia gấp đến mức sắp “đưa tang” rồi kìa.

“A.” Khuôn mặt trở nên nhăn nhó, nàng cúi đầu nhìn xuống đôi hài của mình nửa buổi mới từ từ há mồm nói: “Chỉ là vật đó giờ không có ở chỗ này, muốn lấy cũng phải chờ tới buổi tối.”

“Buổi tối...” Đột nhiên Đạo Đạo có một dự cảm rất là không tốt: “Tiểu thư vật nó ở đâu rồi?”

Nàng khẽ thở dài, chuyên tâm mắt về phía ánh tà dương cuối cùng ở chân trời: “Ta nhét vào lỗ chó ở tường viện nhà nọ rồi, em đừng nói gì hết, độ to nhỏ vô cùng vừa vặn.”

Khóe miệng Đạo Đạo co giật liên hồi.

Thẩm Hành có những đam mê vô cùng kì lạ, tỷ như hơn nửa đêm sẽ đi phá cửa miếu để dán lại cửa sổ bị rách, tỷ như hay sửa chữa vài viên ngói bể, hoặc là đánh giặt ăn may rồi may vá lại áo quần rách nát cho hẳn.

Tuy rằng có lúc rất nhiều người bị hù dọa, nhưng chắc chắn rằng, nàng là một cô nương muốn giúp đỡ người khác làm niềm vui. Cho nên khi nàng nói “lỗ chó ở tường viện nhà nọ” thì Đạo Đạo ngầm hiểu đó là sân tường của một ngôi nhà cũ nát.

Nhưng mà đến lúc tối đêm đứng ở ven đường chờ chủ tử, nhìn về phía gạch hồng ngói lục tường cao kia, nàng biết nàng đã sai rồi.

Nàng thực sự không nên nói với Thẩm Hành rằng, giúp người làm niềm vui thì không được phân biệt giàu nghèo, gia đình giàu có cũng cần giúp đỡ.

Phạm vi của Thẩm Hành đúng là đã mở rộng rồi, cực rộng luôn rồi. Bởi vì lần này lỗ chó mà nàng nhét, không phải nhà của viên ngoại, không phải nhà địa chủ cường hào, mà là hành cung ngự dụng của Hoàng thượng ở Vũ Thành, Lăng Khôn Điện.

Nhìn Thẩm Hành nhảy vọt mấy bước nhanh nhẹn bay qua tường, nàng chỉ có thể chấp hai tay thành hình chữ thập, yên lặng cầu khẩn một lần thành công.

Nhà thủy tạ mái cao, ngọc thạch hình vòm.

Quả nhiên Thẩm đại tiểu thư không để cho nha hoàn thất vọng.

Bởi vì nàng không chỉ tìm được tảng đá kia mà còn đi dạo bên trong đó một vòng, nghỉ ngơi một hồi rồi thuận tiện lấy bùn trong ao đắp vào “lỗ chó”.

“Tốt xấu gì cũng là Thiên gia phủ đệ, phá nhiều lỗ thủng như thế sao không ai nhìn thấy chứ?” Đây là Hành cung ngự dụng của Hoàng gia mà, nàng không hiểu nổi sao cứ nửa mét lại xuất hiện một cái lỗ là vì có gì.

“Dù có người nhìn thấy cũng không ai đi lấp mấy lỗ nước đó đâu.” Một giọng nam dịu dàng thình lình vang lên từ phía sau, giữa đêm khuya thanh tĩnh càng có phần đường đột. Tâm tư của Thẩm đại tiểu thư nào có ở nơi đây, nàng buột miệng hỏi tiếp:

“Lỗ nước? Đó là cái gì thế?”

“Tương Bắc nhiều mưa, trong Hành cung dễ bị nước đọng, cho nên tường vây bốn phía đều phải làm lỗ nước để thoát nước. Chứ như cô, lấp hết lại là định trời mưa vào đây nuôi cá à?”

Hỏi đáp xong, dù cho thần kinh của Thẩm Hành có thô to đến mức nào cũng nhận ra có gì không ổn.

Nàng thẳng lưng đáp: “Nuôi, nuôi cá thì trong chậu là đủ rồi. Nơi này là chỗ của thiên tử, ta đâu dám mượn dùng chứ.”

Chương 2

“Đạo Tặc” Uất Úc Nhất

Không biết vị này ăn sinh lương hay thực lương mà quan tâm đến chuyện người khác như vậy, đúng là cực khổ.” Sinh lương và thực lương là tiếng lóng mà nàng học được của mấy người hành khất.

Sinh lương là chỉ đồ ăn của những người nghèo, người không có gạo, phải tìm “sinh gạo” về nấu.

Còn thực lương chỉ quan gia mới được ăn. Trong tiềm thức nàng hi vọng người “ngẫu nhiên gặp được” này là “đồng hành của mình”.

Thế nhưng đối phương rất nhanh đánh bay ảo tưởng kia, bởi vì hắn là...

“Ăn công lương.”

“Tại hạ đến để trộm đồ.”

Đưa hai bàn tay đầy bùn nhão ra, Thâm đại tiểu thư thừa nhận vô cùng thẳng thắn, lại còn thành khẩn bàn giao bao tải trong tay: “Trộm không thành công, đồ đều ở đây cả, chưa kịp chuyển đi. Nếu ngài thấy chướng mắt thì tôi sẽ trả lại cho ngài ngay”.

Ở trong này là tảng đá tế núi và mấy cây nấm “cầu niệu dài” mọc sau mưa, nhưng mà nàng chỉ đào ở góc tường của Hoàng đế thôi, hắn không phải là chuyện gì lớn chứ.

Tuy hành động như vậy rất không có tiền đồ, nhưng phía sau bức tường này không phải là đường lớn, nếu có động thủ thì chắc chắn vẫn chịu nhiều thua thiệt.

Đúng lúc đó xương cổ tay tê rần, chiếc túi không lớn rơi xuống đất.

“Mấy người sao lại làm cái nghề này, túng quẫn đến mức đó sao? Ta cũng không biết, tảng đá trong cung bán cũng được tiền đấy.” Giọng nói của hắn rất êm tai, hơi trầm thấp, không nhanh không chậm.

Thâm Hành nghe xong lại vô cùng hồ thẹn, không duyên không có tự nhiên vì mình mà thanh danh của đạo tặc lại bị bôi nhọ như vậy, cho nên nàng bèn nhắm mắt giải thích: “Có thể, có thể bán a. Đại nhân ở chốn thâm cung chắc không biết giá cả bên ngoài thị trường. Đồ vật trong cung, cái gì cũng bán được giá hết. Tảng đá ở góc tường này, nó... nó hấp thu linh khí thiên địa trường kỳ, tinh hoa của nhật nguyệt, trăm năm luân hồi, dính cả long khí nữa. Mấy gia đình giàu có thích cung phụng dưới bài vị tổ tông, chính là vì hai chữ điềm lành đó”. Nói hết câu, nàng tự nhận khả năng ăn nói của mình khá là lưu loát, còn có phần cảnh đẹp ý vui.

“Giá thị trường của vật này bao nhiêu?”

“Hình như là ba trăm hai.” Nàng ước đoán, hình như ngọc tỷ cũng bằng giá đó.

Đối phương lại có vẻ không đồng ý: “Chỉ ba trăm? Hồi trước không phải ba ngàn sao?”

“Ba ngàn mua tảng đá?! Ta nói này, có người bị lừa đá mới mua ấy.” Nàng buột miệng cảm thán, đợi đến lúc giật mình ngẫm lại thì choáng váng cả người.

Lăng Khôn điện ngọc quý nhiều không đếm xuể, riêng viên cẩm thạch dưới chân cũng có giá một ngàn tám trăm lượng bạc rồi. Liều chết vào hành cung một chuyến, sao không vợ một món trên ngàn lượng ấy?

Nàng mới là đũa bị lừa đá.

Thật lâu sau không nghe tiếng hồi âm, cứ trầm mặc yên tĩnh như thế càng khiến Thẩm Hành chột dạ.

Nàng nghĩ, thôi thì cứ ra sao thì ra, đúng lúc đó hẳn lại ung dung thông thả trả lời.

“Hóa ra cô cũng biết tảng đá này không đáng giá. Về đọc thêm sách đi, đến lúc nói dối còn biết đường mà dùng tới”.

Nghe vậy, rốt cục Thẩm Hành cũng ngộ ra. Từ nãy đến giờ hẳn đã biết tảng đá này không đáng giá, thái độ thành khẩn chuyên chú đó chẳng qua là đùa nàng mà thôi.

Nhịn, hình như nàng thấy hơi uất ức rồi? Nàng suy nghĩ một chút, đúng, uất ức.

“Đa tạ Đại nhân chỉ dạy. Có điều, từ năm ba tuổi tiểu nữ đã thuộc lòng Tam tự kinh.” Nàng vừa nói vừa rút kiếm ra khỏi vỏ, xoay người một cái quét ngang một chiếc lá đang rơi.

Cuộc nói chuyện vừa rồi chẳng qua để kiểm tra xem còn có người nào bên cạnh. Nếu chỉ có một mình hẳn thì đương nhiên là nàng sẽ đánh.

Cứ coi như được ăn cả ngã về không, lưỡi kiếm vung ra lóe lên ánh bạc.

Nhưng mà một đòn mau lẹ như thế lại chém trúng khoảng không, nửa mảnh áo của người ta cũng không đánh trúng.

Dưới ánh trăng trắng nhạt, trên mặt đất có vết bánh xe lướt qua.

Thẩm Hành sững sờ tại chỗ.

Dung mạo người ngồi ở xe lăn đôi diện kia vô cùng tinh xảo. Đó là một công tử cực kì tuấn tú, sơ mục lãng mi, mặt mày thanh thoát. Thậm chí hẳn còn không vấn tóc, mái tóc đen như mực xõa dài, vừa thanh nhàn vừa lười nhác. Một tay đưa lên chống cằm, ánh mắt nhìn về phía nàng cũng có mấy phần lười biếng, lại mang theo khí chất không màng thế sự, thanh liêm hững hờ.

Người có phong thái như thiên nhân như vậy lại là một người bị tật.

Trên mặt Thẩm Hành có vẻ bất ngờ, vừa cảm khái ông trời đổ kị “hồng nhan”, vừa cảm thấy bây giờ mình xấu quá.

Bởi vì hôm nay nàng cố ý chọn một tấm mặt nạ da người xấu nhất. Tấm mặt nạ của một người phụ nữ bốn mươi tuổi, tàn nhang che kín, nếp nhăn đầy mặt.

Nàng âm thầm thề thốt, chờ lát nữa dù là thắng hay bại, chuyện đầu tiên nàng phải làm khi ra ngoài là vứt cái “mặt” này đi.

Kiểm lướt nhẹ nhàng, tung người nhảy lên, ra tay không hề do dự.

Xâm nhập vấp hành cung không phải là việc nhỏ, nàng không thể mang tính mạng của cha ra đùa giỡn.

Xoay người, vung kiếm, bộ Vân Kiếm pháp vũ chưa bao giờ được đánh tàn nhẫn đến vậy. Nhưng mà dù chiêu thức vô cùng xảo quyết, hấn lại ứng phó như thể không tốn chút sức lực nào, thậm chí ngay cả ghé đầu không rời khỏi móng, có mấy lần mũi kiếm sát bên, hấn chỉ đưa đầu ngón tay búng một cái, kiếm văng xa.

Lâu rồi Thẩm Hành chưa từng gặp thất bại như thế, nhưng nàng cũng biết thực lực của mình và đối phương quá sức chênh lệch, không buồn nghĩ tới giang hồ diễn xuất các loại gì nữa, mỗi một chiêu trên tay đều cốt tấn công đến gần hấn hơn. Bàn tay lướt qua, trong nháy mắt, bên trong ông tay trái phóng ra một lưỡi dao găm, lưỡi kiếm công kích hai bên khiến hấn không thể không nhảy lên né tránh.

Thấy hấn bay lên không, Thẩm Hành không theo sát mà trở tay đánh về phía xe đẩy.

Đối phương không đi đứng được, lúc rơi xuống đất tất nhiên phải tìm một nơi để chống, nàng muốn cầm chân hấn thêm một lúc.

Lưỡi kiếm chém vào ghé gỗ, giữa đêm khuya yên tĩnh như tiếng rên rỉ vang lên. Chiếc xe đẩy vỡ nát tan tành. Quả thật làm việc này có chút tiểu nhân, nhưng đa số những người làm việc lớn thỉnh thoảng đều phải tiểu nhân như vậy.

Sau khi vung một chiêu này ra, nàng không ham chiến nữa, vội nhún chân định nhảy lên bức tường. Nào ngờ chân mới bước được nửa bước, phần lưng bất ngờ bị điểm, mấy đại huyết đều bị đối phương phong kín.

“Tam tự kinh còn cần phải học à?” Hấn nói bên tai nàng như thế, phản ứng đầu tiên của Thẩm Hành chính là: hấn sỉ nhục trí thông minh của mình kìa.

Nhìn người nào đó chậm rãi đi dạo đến trước mặt, Thẩm đại tiểu thư muốn điên rồi, nàng tức giận nói: “Ngài - không - bị - què - chân - à?!!”

“Ta nói chân ta què lúc nào?” Hấn nghiêng đầu nhìn nàng.

Như thế việc Thẩm Hành bức mình hoàn toàn không liên quan gì tới mình cả.

“Vậy sao ngài lại ngồi xe đẩy?!” Đúng là hắn chưa từng nói, nhưng mà có ai đi lại linh hoạt lại ngồi xe đẩy không?

“Sân lớn quá, lười đi.”

Câu trả lời hết sức thản nhiên, hắn yên lặng chuyển mắt sang bộ hài cốt xe đẩy giờ đã vỡ năm tan bảy.

Sau đó, không vui.

“Dù có thẹn quá giận cũng không nên phá đồ bậy bạ chứ.” Không có ghế, hắn phải đi lại rất xa đó.

Gió đêm vù vù thổi mái tóc dài của hắn rối tung, phác họa gò má tuần tú không chút nào che giấu. Dung mạo tinh xảo gần trong gang tấc như thế, dù Thẩm Hành ít khi chú ý đến người khác cũng giật mình hoảng hốt.

Nàng thật sự rất muốn nói một câu: đáng đời.

Thế nhưng, ai bảo bây giờ nàng đang bị người ta không chế? Bao nhiêu lời đến miệng lại thôi, cuối cùng mới rặn ra được câu khác:

“Người tập võ hoạt động gân cốt thường xuyên mới là chuyện tốt, buổi tối mỗi ngày ta đều đi ra ngoài tản bộ đó.”

Nếu như có thể, nàng cũng không muốn phải uất ức thế này, nhưng nàng càng không muốn để cha gánh chiếc quan tài vào thiên lao cùng mình mà thôi.

Lông mày của hắn nhíu lại càng chặt, không hề trả lời câu nói của nàng mà chỉ vươn ngón tay phủ lên khuôn mặt “tàn nhang phủ kín” kia.

Đây là hành vi của một kẻ cực kì xấu xa, thế mà hắn lại làm tự nhiên đến vậy. Ngón tay man mát nhẹ lướt qua, như có như không chạm vào gò má, lưu lại một cảm giác tê dại khó có thể quên.

“Nét mặt già nua” của Thẩm Hành ửng đỏ, tầm mắt nhìn hắn càng thêm mấy phần kính nể, cảm khái cho cái sự “bụng đói ăn quàng” của người này.

Lòng lại bất giác nhảy lên nửa nhịp.

Người ta vẫn nói nam sắc mê người, mấy thoại bản mà các lão tổ tông để lại quả nhiên không hề dối gạt người ta.

Nàng cứ nghĩ, không đề phòng bàn tay của đối phương đã lướt theo “đường vân nhỏ” nơi khóe mắt kéo sang một bên, lướt qua cổ áo nửa mở rồi hướng về phía xương quai xanh.

Nàng sợ đến kinh hoàng, cơ thể cũng bất giác run run. Không chỉ bởi vì sự ám muội khi cánh tay thon dài kia vuốt ve mà đa phần là vì, đó là nơi nàng gắn mặt nạ!!

“Đại, đại nhân. Tuy dung mạo của tiểu phụ nhân không được đẹp mắt, nhưng ta cũng có khí tiết nữ tử. Ngài đùa giỡn một nữ tử có chồng như vậy, tốt

xấu gì cũng nên chọn chỗ rùng rậm âm u chứ?” Nàng cố ý trêu chọc, giọng nói cũng run rẩy theo.

Hắn thu tay lại: “Hóa ra là làm bằng da heo.”

Đó là chất liệu của chiếc mặt nạ này.

Chương 3

Xảy Ra Đại Sự

Thậm Hành bi phẫn, trong số các mặt nạ mà nàng có, chỉ có tấm này làm bằng da heo thôi đó.

Biết thế có chết nàng cũng không chọn khuôn mặt này!!!

Thậm tiểu thư đoan trang chìm đắm toàn bộ tâm tình trong “khuôn mặt” của chính mình, cũng mất hết hứng thú với động tĩnh từ bốn phía.

Chợt khi tỉnh táo lại thì trước mắt chỉ còn một bóng lưng mờ ảo trong đêm.

Hắn không bắt mình sao? Nàng sững sờ.

Rồi lại nhớ ra, hắn cũng không giải huyết cho mình!!

“Này, vị đại nhân kia, ngài đi gọi người bắt ta hay là về nghỉ ngơi thế, có thể thả ta ra trước được không.” Nàng thành khẩn hô to.

“Nhà chúng ta thực ra rất giàu có, hôm nay ngài thả ta ra, ngày khác tất có hậu tạ!!!”

“Ta sẽ cầu cho ngài một đời bình an, lập thêm mấy cái bài vị trường sinh nữa được không?”

“Đại nhân? Đại nhân!!” Đệt! Đại nhân đã đi xa.

Thậm Hành nhìn trời đến khi tảng sáng mới có thể tự mình bỏ ra khỏi tường vây, nghênh đón nàng ngoài ánh dương chói mắt còn có Đạo Đạo đang đối meo đến sắp tắt thở.

Nàng ta nói với nàng: “Tiểu thư, ngài có nhớ trước khi vào hành cung đã dặn nô tỳ không được ăn cơm tối, chờ sau khi đi ra sẽ đưa em đi ăn khuya không?”

Hai chân Thậm Hành run rẩy đến mức phải vịn tường mà đứng: “Ta nghĩ dù sao trước hết em cũng nên quan tâm đến thân thể ta đã chứ”.

“Há, thân thể của tiểu thư bị sao?” Ai kia rất biết nghe lời hỏi thử.

“Em thấy thế nào?”

Nàng ta gãi gãi đầu, rất thẳng thắn nói: “Nô tỳ thấy, đi bộ đến sớm một chút, ăn hai vỉ bánh bao thịt chắc là không thành vấn đề.”

Thẩm Hành: “...”

Bên trong cửa hàng bánh bao Hồng Ký, Vũ Thành.

“Tiểu thư, tiểu thư đứng suốt một buổi tối mà không bị thị vệ phát hiện sao?” Đạo Đạo nhét một miếng đây bánh bao ngòm ngòm hỏi.

Thẩm Hành vừa né tránh mấy miếng thịt do nàng ta phun ra, vừa lắc đầu: “Không có, trong viện kia rất yên tĩnh, đèn lồng cũng được vài chiếc thôi.”

Cái này cũng là do nàng nhìn ngắm suốt một buổi đêm gió lạnh mới phát hiện ra. Lăng Khôn Điện được xây dựng từ rất lâu về trước, Vũ Thành nhỏ nhỏ mà tòa cung điện này chiếm đến một phần ba thành trì. Rất khó tưởng tượng, cung điện nguy nga là thế lại là nơi hẻo lánh đến vậy.

“Trong hành cung không ai tuần tra? Đúng là chuyện lạ.” Đạo Đạo lắc đầu: “Nhưng mà nói tới chuyện không thấp đèn lồng.” Trên mặt nàng ấy đột nhiên chuyển sang vẻ kỳ quái: “Không phải là tiểu thư đi nhầm vào tiểu viện nào đó không sạch sẽ chứ?”

“Không sạch sẽ, tiểu viện?”

Nàng ấy thấp giọng nói: “Nô tỳ nghe nói, nơi thâm cung tường cao, những chuyện oan khuất cũng xảy ra không ít, có tiểu viện vì oán khí quá nặng mà không thể khóa cửa lại. Tiểu thư nói xem, vị công tử kia đi tới không hề có một tiếng động nào, hay là...” Nàng trợn trắng hai mắt rồi duỗi thẳng đầu lưỡi ra.

Thẩm Hành hiểu ý gật đầu, vô cùng tán thưởng nữ tử mới mười chín tuổi đầu lại có biểu cảm ngây thơ đến vậy.

“Nghe nói ở hẻm nhỏ cạnh cổng Đông Trục trong kinh có một thư sinh viết thoai bản một năm kiếm lời hơn trăm lượng. Em có giác ngộ như vậy cho thấy từ lúc sinh ra đã có sẵn thiên phú rồi. Không bằng sau khi về nhà thì đến đó tìm hần thử, giúp việc lật vật, coi như cũng có kế sinh nhai cho nửa đời sau”.

Khuôn mặt to tròn của Đạo Đạo run rẩy một hồi, nàng chùi khóe miệng bóng loáng dầu, nghiêm mặt nói: “Tiểu thư, nô tỳ đại triệt đại ngộ rồi, mấy chuyện thần quỷ này đúng là rất hoang đường, chờ lát nữa em giúp tiểu thư tìm xem bên cạnh đại nhân có ai võ công cao cường không. Tranh thủ để tiểu thư luyện tập, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng.”

Thẩm Hành nghe vậy thì tâm tình rất tốt, vội gật gù, câu thành ngữ đại triệt đại ngộ này đúng là vi diệu.

Sau khi ăn đồ ăn sáng xong, nàng đi ngủ bù một lúc rồi dậy lục lợi dưới đáy hòm bình khí một lượt.

Do dự nhìn cây đại đao Cửu Hoàn rỉ sét, lần đầu tiên nàng bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc một việc, giá sắt vụn ở Vũ Thành thế nào nhỉ, có thấp hơn ở trên kinh nhiều không.

Hiếm khi suy nghĩ mấy “chuyện đúng đắn”, thế nhưng ông trời có vẻ không chịu nổi “chuyện chính sự” của nàng, đang lúc trầm tư suy nghĩ đột nhiên khuôn mặt giàn giụa nước mắt của cha chình ình trước mặt.

Thảm Hành nhìn mấy hàng lệ rơi không ngừng kia thì sững sốt một lúc, lúc này mới nhớ tới chuyện cha nàng còn đang chờ “tắt thở”.

Nàng đau lòng vượt đầu Thảm Quát, hết lòng động viên nói: “Cha, ông chủ tiệm thuốc nói rồi, hiện nay thạch tín khan hàng, phải đến mùa đông mới có. Hôm qua con có đặt cho cha nửa cân thuốc chuột, còn đang chế, sốt ruột đến mấy cũng phải trưa hôm kia mới uống được”.

Thảm Quát khóc càng lớn hơn, không nói hai lời cứ thế kéo nàng đi.

Thảm Hành nhìn phương hướng, hình như đang đi về phía chợ, tâm trạng nhanh chóng chùng xuống, nàng vội vàng chặn lại: “Ông chủ quầy thuốc đã quá tám mươi rồi, cha mặc quan phục đi tới đó phá biển hiệu của họ không được đâu. Huống hồ, ông ấy còn là nhi tử của nhị thúc của di ba của huyện lệnh Vũ Thành, cũng có quan hệ đó.”

“Con dọa cha.” Thảm Quát trợn mắt trừng nàng: “Nhi tử của nhị thúc của di ba mà tám mươi à? Con tưởng cha là kẻ ngu đần hử.”

“Di ba tuổi cũng không nhỏ mà.” Nàng yếu ớt nói.

Thảm Quát nhìn vẻ mệt mỏi của con gái, trong lòng cũng thấy đau đớn. Vì đỡ dành ông, khuê nữ đã dùng hết đầu óc rồi.

“Không phải đi tiệm thuốc.”

Ông kéo nàng xuyên qua một hẻm nhỏ giữa chợ, đi một vòng rồi rẽ vào đường lớn rộng rãi.

Thảm Hành biết cha nàng quật cường đến mức mười con trâu cũng không kéo lại được, giờ thấy ông đi lướt qua tiệm thuốc nàng mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng mà, khi nàng nhìn thấy cung tường quen thuộc kia, cộng thêm ba chữ Lăng Khôn Điện uy nghi to lớn, nàng cảm thấy, nàng vẫn nên đưa ông tới đập bảng hiệu tiệm thuốc đi.

“Hành Hành, người ta nói chết có thể nhẹ tựa lông hồng, cũng có thể nặng tựa Thái Sơn, tuy cha không tính là kiên cường gì, nhưng cha muốn chọn về sau. Bởi vì mấy ngày qua ở Vũ Thành mưa dầm liên tục, cho nên có lẽ ngày mai nghi trượng sẽ khởi hành lên núi. Tuy cha không có tiền đồ gì, nhưng cũng không thể vì toàn thân mà liên lụy đến con, lần này cha đưa con đến tạ tội với Thụy Vương, cũng xin ngài khoan hồng cho chúng ta.”

Ông đứng trước tấm biển thiếp vàng nói như thế, trên mặt là vẻ nghiêm túc hiếm khi có được.

Quân muốn thần chết, thần không thể không chết, quân không cho chết, ai dám chết? Không cho Hoàng đế mặt mũi, nghĩ cũng biết kết cục sẽ là gì.

Thẩm Hành không ngờ cha mình cũng có lúc nghĩa khí như vậy, bỗng chốc nàng cảm giác khoe mắt ông không còn nếp nhăn như trước.

Tiến lên một bước nắm chặt tay ông: “Con gái khâm phục khí phách của cha, nhưng mà dù sao cũng không phải đến mức không thể vãn hồi, viên linh thạch kia...”

“Vi phụ tâm ý đã quyết, không cần khuyên nữa”. Thẩm Quát vẫy vẫy ông tay áo, hào khí cam vân nói: “Đại trượng phu phải biết cảm tác cảm vi (dùng cảm), nếu làm hỏng việc, thì phải biết can đảm nhận tội, sao có thể sợ đầu sợ đuôi thế được.”

Thẩm Hành nhìn cha mình chua xót, tâm can tỳ phổi cũng sắp va hết vào nhau.

Linh thạch còn chưa tìm được, nếu như Vương gia nổi giận, tổng hai cha con nhà họ vào thiên lao thì biết làm sao bây giờ.

“Cha!!” Thẩm Hành vội dậm chân. “Minh cha vào thôi nhé, nhớ đồ ăn trong thiên lao không ngon thì còn có con ở ngoài đưa cơm cho cha”.

Chuyện đến nước này nhưng vẫn không chịu nói ra sự thật, không phải nàng không muốn nhưng mà một khi nói ra, không khéo cha nàng còn chui vào đó nhanh hơn.

Làm mất thánh vật so với việc nhét nó vào “lỗ chó” đều là tội chết. Tội đầu tiên có lẽ là chặt đầu, nhưng mà tội phía sau thì phải phân thân.

“Không được, có thể không cần đưa cơm.” Thẩm Quát nắm chặt bàn tay run rẩy của nàng. “Nhưng mà con đi rồi, ai cho cha dùng khí.”

Thế mới biết hào khí vừa rồi là cố gắng tỏ vẻ mà thôi.

“Dùng khí cha phải vào miếu xin Bồ Tát chứ, con chưa từng khai quang, đi vào đó cũng không làm gì được”.

“Cha biết tông lòng con rồi, đừng dông dài nữa, nhanh theo cha đi vào.”

Cha và con gái chỉ lo kéo nhau xoay vòng vòng một chỗ, bất cẩn va vào người vừa từ trong phủ bước ra.

Người đến mặc một bộ triều phục ám kim cực kỳ phong lưu tuấn tú, sau khi bị va vào cũng không hề tỏ vẻ không bắt mắt gì, mặt mày còn toát lên ý cười nhàn nhạt.

“Thẩm đại nhân đứng đây nháo chuyện gì vậy, dưới mặt trời không sợ cảm nắng sao”.

Thẩm Hành không tiếp xúc nhiều với các cấp triều phục, nhưng nàng cũng biết, Kỳ lân bốn trảo trên y phục kia không phải chức quan gì cũng có.

Quả nhiên nàng thấy cha mình hành đại lễ, mặt mày sợ đến mức tái mét: “Hầu gia thứ tội, hạ quan nhất thời nóng ruột xông tới đây, xin ngài thứ tội cho.”

“Việc đại sự thì đương nhiên phải vậy.” Hấn đưa tay kéo ông: “Thường ngày ông quan tâm nhất là những lễ nghi phiền phức này mà, sao hôm nay lại hoang mang hoảng loạn đến vậy, không biết xảy ra đại sự gì?”

Chương 4

Thiên Tuế Rất Bận

Thẩm Quát nghe xong cả vành mắt cũng đỏ lên, vẻ mặt như nói, sao ngài hiểu ta quá vậy: “Hầu gia anh minh, hạ quan, đúng là đã phạm vào một sai lầm lớn không thể tha thứ. Lần này đến hành cung là muốn thỉnh tội với Thụy vương Thiên Tuế”.

Nói xong, như nghĩ tới điều gì, ông kéo ông tay áo hấn vội vàng nói: “Không biết Thiên Tuế gia giờ có ở bên trong không, nếu cứ tùy tiện đi vào, không biết có quấy rầy ngài không.”

Vị Cố Tiểu Hầu gia này là nhi tử của Hộ quốc công Cố Yển, ngày thường có quan hệ tốt với Đoan Thân vương, hỏi hấn mới là đúng đắn.

Cố Duẫn Chi không để ý tới việc ông đã phạm vào sai lầm gì, ôn hòa nhìn chằm chằm ông tay áo đang bị người ta kéo chặt, nói:

“Thẩm đại nhân, chất liệu này mới được Cung kim cầm đưa lên, ông nhẹ nhẹ chút”.

Nhắc tới chuyện Thụy vương Thiên Tuế, hấn lại thoáng bật cười: “Nguyệt Cầm chắc đang bận chính sự. Có điều giờ ông vào cũng không phải không được, lúc hấn bận rộn tâm tình đều không tệ”.

Thẩm Hành thấy hấn dứt lời thì lườm một cái.

Động tác này của nàng ngụ ý rất đơn thuần, chính là ai thán vì nhân sinh xui xẻo đến cực điểm của mình mà thôi. Cái “liếc mắt nhìn sang” lại tình cờ chạm vào ánh mắt vô cùng “thân thiết” của hai người đàn ông nhìn lại.

Nàng nghe thấy cha mình ghét bỏ giới thiệu: “Khụ, đây, đây là tiểu nữ Thẩm Hành. Ngày thường hiếm khi ra phố, để đại nhân cười chê rồi.” Nói xong còn yên lặng cách xa nàng một chút.

Tình thân “mỏng như giấy” vậy đó, Thẩm Hành thấy lòng mình chua xót. Nhưng vẫn phải đoan trang cúi người, thành thật chào hỏi: “Thỉnh an Hầu gia, ngôi nhà không có mái che này có lẽ.”

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, Thẩm Quát suýt chút nữa bị chọc cho bất tỉnh, ông co rúm khóe miệng nói: “Là... là tự xưng của ông ngoại ta.”

Thẩm Hành ngưng ngưng...

Cũng may Cố Tiểu Hầu gia tốt tính, vô cùng nể tình cười nói: “Thẩm tiểu thư tính khí thật vui vẻ, Thẩm đại nhân rất biết dạy con gái đó. Hôm nay bản hầu còn có chuyện quan trọng, ngày khác có thời gian lại cùng nói chuyện với đại nhân.”

Lời nói này rất có hàm dưỡng, Thẩm Quát không thể không muốn khách sáo một phen, Thẩm Hành lại nhíu chặt mày.

Ngay khi vị Cố Hầu gia này và cha mình cùng nhau cáo biệt, nàng nhìn thấy khóe môi hắn cong lên rõ ràng, và một câu nói không hề vang thành tiếng.

Ôn Uyển, đã lâu không gặp.

Đó là tên tự của nàng.

Hắn biết nàng sao?

Khuôn mặt của Thẩm đại tiểu thư khá thông minh, nhưng đầu óc lại không được nhanh nhẹn cho lắm.

Đầu óc này cũng không phải quá ngốc, nhưng mà thuộc loại khá thẳng thắn, lúc nghĩ chuyện này sẽ không thể chú ý đến chuyện khác được.

Khi cha lặng lẽ kéo nàng vào hành cung, nàng còn đang nghĩ rốt cục mình đã gặp vị Cố Tiểu Hầu gia kia ở chỗ nào.

Nàng không phải loại quan gia tiểu thư không hề bước chân ra khỏi cửa, ban ngày thường ở nhà giữ mặt mũi cho cha, hơn nửa đêm mới ra ngoài đi bộ.

Trước khi làm mất linh thạch, nàng hay đi dán mấy cửa sổ trong hẻm nhỏ. Ít khi tiếp xúc với mấy người “quyền quý”, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có hai lần.

Một lần là khi sư muội Hồng Diêu của nàng đến nhà, vì hành tẩu giang hồ không có lộ phí, cho nên mới tìm nàng cứu tế.

Lúc đó nàng lục tung từng phèo mới lượm được mấy lượng bạc, còn bị nàng ấy ghét bỏ gần chết.

“Sư tỷ đùa à? Cha tỷ dù sao cũng là quan kinh thành, sao tỷ lại thành như vậy?” Ba năm làm tri phủ, cũng có mười vạn bạc trắng, bắt nạt nàng chưa từng đọc sách đầy chắc.

Thẩm Hành cau mày nhìn nàng, thật lòng phân tích: “Tham quan mới có bạc, cha ta không tham.” Rồi ném bạc vào tay người kia: “Muội có lấy không, không cần thì ta cầm mua đường đậu ăn.”

Năm đó nàng mười hai tuổi, Hồng Diêu mười một. Đều là những cô bé tâm tư đơn thuần, sư muội nàng nhiều lần ra phố, cho nên kéo nàng đi cướp sạch nhà riêng của một vị tham quan.

Mỗi khi nhớ lại những câu chuyện cũ kia, Thảm Hành đều thấy lòng kinh sợ, bởi vì lúc đó nàng không có nhiều kinh nghiệm lắm, sợ đến mức chân run lẩy bẩy.

Ngày đó nàng cố gắng khuyên nhủ vị thiếp thị bị bao dưỡng trong phủ đó, rằng mình chỉ lấy một thỏi vàng rồi đi thôi, cuối cùng lại bị nàng ta gào khóc đến kinh thiên động địa.

Lúc gia đình cầm đèn đuốc âm âm xông tới, nàng còn đang sững sờ tại chỗ lau nước mắt cho tiểu thiếp, sư muội nàng lại tàn nhẫn bỏ chạy trước tiên.

Hai người bị truy đuổi đến mức không còn đường trốn chạy, cuối cùng phải chui vào trong nhà riêng của một tên tôi tớ mới giữ được một mạng.

Nàng không nhớ rõ tướng mạo người kia, chỉ biết hẳn có một đôi mắt rất dễ nhìn, óng a óng ánh, trong đêm tối lấp lánh như sao, nàng nghĩ, trên đời này cũng chỉ có đèn mới có thể sáng được như thế.

Hai mắt nàng đắm lệ, nói, đại ân này không lời nào cảm tạ hết được, chờ ta tích góp đủ bạc rồi sẽ đưa ca ra khỏi chỗ này.

Nhưng tiếc là không được mấy ngày, trong kinh thành có tin vị quan nhất phẩm kia tham ô hối lộ, bị trảm đầu, nhà riêng sung công.

Thảm Hành cũng vì thế đau lòng thật lâu, hiếm khi có cơ hội được làm người tốt, thế mà ông trời lại không cho nàng làm.

Cô Duẫn Chi là vị tiểu ca từng giúp đỡ nàng sao?

Nàng nghĩ vậy, nhưng cũng tự thấy ý tưởng này của mình quá mức kinh người.

Trước tiên không nói tới chuyện hẳn là con của Hộ quốc công cao quý, dù là vì tra án cũng không thể ở trong nhà tôi tớ của tham quan ở được.

Chuyện lúc đó tình thế lại khá cấp bách, đối phương không biết thân phận của nàng thì làm sao lại biết tên tự được.

Lẽ nào là do nàng từng vá lỗ chó cho nhà Cố Duẫn Chi?

Nàng lắc đầu, theo thói quen bước tới chân tường hai bước rồi dừng lại.

Chân tường? Hành cung!!

“Thảm đại nhân, nô tài chỉ đưa ngài đến đây thôi, Vương gia đang ở bên trong, đi theo đường mòn vào trong rừng trúc là có thể nhìn thấy.”

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng nhắc nhở, người đang nói là một vị công công hàng thật giá thật.

Nhìn vị công công xinh đẹp rời đi, Thảm Hành cứng ngắc, đến lúc này mới phát hiện ra mình đã bị cha kéo vào chung một đường.

Mệt mỏi xoa xoa huyệt thái dương, hay là nàng cứ lăn đùng xuống đất cho rồi nhỉ.

Thảm Quát nhìn thẳng nói: “Hành Hành, làm người không thể không coi trọng nghĩa khí, dù con có hôn mê, cha cũng kéo con theo vào.”

Nàng xúc động đến quay cuồng, tự mình cảm khái, đời này có thể có một vị cha đẻ như người, thật là phu phục vô cầu!!

Chủ điện cách cánh rừng một đoạn rất gần, đập vào mắt là một màu ngọc bích xanh biếc.

Đi trên con đường mòn ngọc thạch, hai người nhìn thấy mấy tên tôi tớ đứng sừng sững hai bên.

Lư hương to lớn khắc điêu thụy có đặt huân hương ở trong, từng làn khói xanh lượn lờ lan tỏa, từng tia từng tia như thế, vô cùng ý cảnh.

Thảm Hành ngửi một hơi, không phải hoàng gia thường dùng Long Tiên Hương sao, cũng không phải đàn hương lễ Phật, mùi hương này như mộc hương của cây lan cây trúc, không quá nồng nặc, nhưng lại thấm ruột thấm gan.

Chiếc bàn hoa lê bằng đá khảm ngọc trai đặt một bên, phía trên là ấm chè thơm chưa động đến.

Bên cạnh là rừng trúc um tùm, tuy tầng tầng rậm rạp nhưng chỉ cần chú ý một chút là có thể nhìn thấy một bóng người gầy gò trên mặt đất.

Hắn mặc một bộ cẩm bào nguyệt sắc thêu viền bằng chỉ bạc, ống tay áo rất rộng, cứ thế phủ trên mặt đất.

Mặt mày như họa hơi cúi xuống, chăm chú nhìn đồ vật trong tay.

Nếu đúng như Cố Tiểu Hầu gia đã nói, Thiên Tuế gia đúng là rất bận.

Bởi vì hắn đang rất chăm chú, gỡ một cây măng.

Nghe có tiếng người bước lại cũng không dừng lại động tác trên tay, chỉ hững hờ ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái.

Đôi mắt kia rất trong suốt, không có sự ngạo mạn lộ liễu của con cháu trong hoàng thất, nó sạch sẽ, mờ ảo như không dính chút khói bụi trần gian.

Thảm Hành bắt giác cúi đầu, cả người như bị sét đánh.

Bởi vì Đoan Vương gia tuần tú tuyết trần này chính là đại nhân “xe đẩy” đêm qua đã bắt nàng hứng một tối gió sương!!

Dưới chân cũng thoáng lùi về sau một bước, tránh né sau lưng cha mình. Thảm Quát rầm một tiếng quỳ xuống đất, bắt đầu than thở rồi khóc lóc kêu gào.

“Vương gia, thần có tội a.”

Thảm Hành nghe tiếng xương bánh chè va chạm trên mặt đất, nàng khẳng định chắc chắn một điều, quá nửa nước mắt của cha là do đau đớn mà ra.

Đoan Tiểu Thân vương “vô cùng bận bịu bên trong” liếc ông một cái, ân cần hỏi: “Khanh giết người à?”

“Hạ quan không dám”. Thảm Quát sợ đến run lấy bầy.

“Tham ô?”

“Hạ, hạ quan lại không dám.”

“Thế thì đứng lên nói chuyện đi.”

Thảm Quát lúc này đúng là khóc thật: “Vương gia nhân từ, nhưng tội thần thực sự không còn mặt mũi để đối diện với ngài. Ngày đó Nghi trượng đến Vũ Thành, thần đã làm mất viên đá tế di vật của thánh tổ rồi. Vật ấy tương truyền là đồ của Tường Thụy đã trăm năm, thần tự biết rõ mình nghiệp chướng nặng nề, cho nên mới đến đây thỉnh tội với Thiên Tuế gia, tùy ngài xử lý.”

Chương 5

Ấn Đường Biển Thành Màu Đen

Tô Nguyệt Cẩm đặt tay lên đùi nhìn ông, trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng vẻ hờ hững nhìn qua đó mới khiến người ta cảm thấy uy nghiêm.

Tướng mạo của hắn có nét lạnh lùng, lúc không nói chuyện càng trở nên lạnh lẽo. Thảm Quát không đoán được ý nghĩ của hắn, sợ hãi đến mức run thêm vài cái.

Mà trên thực tế, vị Thiên Tuế gia cao thâm khó dò này chỉ là đang suy tư mà thôi, đá tế núi rớt cục là cái thứ gì nhỉ.

Sau một hồi lâu, hắn “Ồ” một tiếng: “Hóa ra là cái tảng đá dài mọc rêu kia à.”

Thảm Quát suyt chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, ông nhỏ giọng đáp: “Thiên Tuế, đó là màu sắc của linh thạch, không phải mọc rêu.”

“Ừm.” Hắn rất biết nghe lời, gật gật đầu: “Khanh làm mất tảng đá màu xanh lục đó.”

Sau đó không nói thêm gì nữa.

Thảm Quát lên triều làm quan cũng đã được ba mươi năm có lẻ, tuy không có thành tựu gì đáng nói, nhưng tự nhận bản lĩnh nghe lời đoán ý của mình không hề tệ. Thế mà hôm nay ông lại không biết phải nói thế nào, phải làm gì tiếp theo, chỉ có thể cầu cứu nhìn về phía Thảm Hành đang ngồi quỳ bên cạnh.

Khuê nữ này của ông tuy có phần hơi ngốc nghếch nhưng cũng được cái nhanh mồm. Không biết sao hôm nay nó lại quỳ đàng hoàng ở đó như người câm không biết.

Thẩm Quát cảm thấy hết sức thương tâm, ám hiệu hết lần này tới lần khác nó cũng không thèm đáp lại.

Cuối cùng ông cuống lên, vì khuê nữ bất nhân, cha đẻ bất nghĩa buộc lòng phải nói trước:

“Hành Hành, không phải con có lời muốn nói với Vương gia sao? Nhanh nói đi, Thiên Tuế nhân hậu, sẽ không trách tội con.”

Người ta vẫn nói hồ dữ không ăn thịt con, khóe miệng Thẩm Hành co giật liên hồi, cha của nàng đúng là vô cùng sáng khoái rồi đó.

Tuy mình vẫn biết “tình thân thật là lạnh bạc”, nhưng mà đến mức này thì có phải quá mỏng manh không?

Nhìn vị Doan Tiểu Thân vương quét mắt nhìn sang, toàn bộ da đầu của nàng đều mất hết cảm giác.

Sau khi hoảng loạn xong, nàng sắp xếp thành một câu không đầu không đuôi gì sất: “Vương gia à, đợt măng này ngài chọn không chuẩn rồi, màu xanh quá đậm, xào lên ăn cũng không ngon đâu”.

Lúc nói nàng đã cố gắng hạ thấp âm sắc của mình, cho nên nghe qua có phần dịu dàng lập dị, khiến cha đẻ cũng phải rùng mình.

Doan Tiểu Thiên Tuế cũng không để ý lắm, sắc mặt như thường nói:

“Vây cô tới chọn một đợt đi, rồi mang vào bếp xào qua, thêm ít dầu.”

Một câu nói của hấn khiến Thẩm Quát và Thẩm Hành cùng sững sốt.

Nàng vốn chỉ nói lung tung, cũng tính trước là sẽ chọc cho người này bất mãn, nhiều nhất là chọn măng giúp hấn, không ngờ tới vị gia này còn muốn được ăn.

Thẩm Quát lết lết hai bước, vội vàng nói: “Vương gia, vạn lần không được. Tiểu nữ Thẩm Hành từ nhỏ đã ngu si, chuyện nấu nướng vô cùng kém thông suốt, nào dám làm dơ miệng Thiên Tuế gia”.

Hiều con gái không ai bằng cha, trù nghệ của Thẩm Hành thực sự rất không ra gì.

Tô Nguyệt Cẩm lại không nhìn ông, hấn nghiêng đầu hỏi Thẩm Hành:

“Cơm cô làm rất khó ăn sao?”

Thẩm đại tiểu thư gật đầu như đảo tỏi.

Hấn gật đầu, dáng vẻ vô cùng thông cảm: “Đi thử xem.”

Thẩm Hành bị hai tên hộ vệ mời tới nhà bếp nhỏ, một tên hỗ trợ rửa rau, một tên phụ trách cắt nhỏ, hưởng thụ đãi ngộ của đầu bếp hoàng gia.

Qua một phen điều chỉnh, tâm tình của nàng vốn đã bình tĩnh lại.

Nhưng khi cầm cái muôi lớn đứng trước bếp lò, bình tĩnh vừa rồi cũng tự nhiên sụp đổ: cho dầu, đảo đảo, thêm nguyên liệu vô tội vạ, cuối cùng là đổ ra nồi.

Thành công chuẩn bị một bữa mĂNG xào giòn tươi mới nhưng mùi vị thì hơi bị quá lửa.

Sau khi bày lên bàn xong, các nha hoàn lẳng lẳng chờ một bên đều tái hết mặt mày, có lòng tốt ám chỉ với nàng nên xào lại mâm khác.

Nàng mạnh mẽ phất tay, lời ít mà ý nhiều nói: “Không cần.”

Xào lại cũng chỉ một kết quả, có khi còn không bằng mâm này nữa.

Lúc đĩa “mĂNG xào giòn” được bung ra, toàn bộ khu rừng đều phảng phất một mùi hương kì dị.

Hương thơm lộ liễu mà nồng nàn như thế còn át cả mùi khói huân hương.

Đồ ăn của vương tử được chú ý hết sức nghiêm ngặt, trước khi dùng phải được nô tài thử qua.

Vị công công cầm trâm bạc trong tay, tiếng hàm răng nhai kẹo kệt chấn động toàn thể mọi người.

Thẩm Hành thấy hấn nhai, nghiền ngẫm rồi nuốt xuống, trong lòng đột nhiên thấy vui mừng làm sao, chí ít cơm nàng làm vẫn có thể ăn a.

Thế nhưng nàng nhanh chóng hiểu ra, ăn và có thể ăn là hai khái niệm hoàn toàn đối lập.

Bởi vì, vị công công kia ói hết.

Hấn vọt tới một cây thanh trúc bên cạnh, cố gắng bịt miệng mình lại, khuôn mặt vắn vẹo như thể một giây sau sẽ cười hạc về tây.

Nàng choáng váng, nhìn hấn xụi lơ trên đất nhưng vẫn không quên chức trách của mình, thì thảo giải thích: “Nô tài không ăn được, nhưng không phải vì trúng độc, mà vì quá khó ăn... Món ăn này ngài không được ăn.”

Thẩm Quát đứng một bên cũng khóc lóc, “án đường biến thành màu đen”, vừa ai thán hôm nay mình ra ngoài sao không chịu xem hoàng lịch, vừa nói: “Tội thần không biết dạy con, làm ra món ăn này, mong Vương gia thứ tội.”

Thẩm Hành không thể không thừa nhận, hình ảnh đó quá sức thê lương, dù nàng có là loại người không có tâm can cũng không thể nào nhìn được.

Doan Vương gia vẫn ngồi vững chãi như lúc trước, chăm chú lấy chiếc đũa đâm đâm vào cái thứ đen thùi lùì kia rồi nói với Thẩm Quát:

“Không sao, ta chỉ muốn xem xem, rốt cục có thể khó ăn đến mức nào.”

Công công bên cạnh co gập càng thêm nghiêm trọng.

Dù sao cũng là người của mình, Tô Nguyệt Cẩm nhìn dáng vẻ như bị “đâm thủng dạ dày” của hắn cũng thấy có chút không đành lòng.

Cuối cùng hắn thương cảm một câu: “Qué Viên, đừng diễn nữa, ông thích miếng ngọc bội bát bảo này thì thưởng cho ông là được”.

Quả nhiên, vị công công mập mạp một giây trước đó còn đang giãy dụa giờ đã nhanh chóng đứng lên, quỳ xuống đất vui vẻ nói: “Nô tài tạ ơn vương gia ban thưởng. Nhưng mà, cũng không phải là diễn đâu, trù nghệ của vị Thảm cô nương này, đúng là...”

Người nào còn chưa miêu tả xong đã lao tới gốc trúc xanh ói tiếp.

Thảm Hành vỗ về đau đớn trong lòng, chỉ muốn hỏi một câu: Vị công công này, ông có nghĩ tới cảm nhận của cây trúc đó không?

Quả nhiên thủ hạ của Đoan Vương đều là kẻ có tài chịu đựng, trong rừng trúc lại trở về yên tĩnh như lúc đầu.

Thảm Quát nhìn bầu không khí lặng lẽ trên, phỏng chừng bây giờ là muốn xử lý mình rồi đó, ông nghĩ muốn xin một lần ân điển, để khuê nữ mình đưa đi thay bộ quần áo mới rồi đi.

Vừa mới mở miệng ra đã nghe tiếng Thiên Tuế gia ung dung thông thả nói:

“Tặng đá tể núi kia ta sẽ tìm giúp khanh, ân tình ông nợ ta, dùng Thảm Hành để trả”.

Thảm Quát nằm mơ cũng không ngờ kết quả ngày hôm nay lại là như thế, miệng mồm cứ há hốc ra tại chỗ.

Đương nhiên Thảm Hành còn khiếp sợ hơn cả ông.

Từ khi bắt đầu nhìn thấy vị Thiên Tuế gia này, nàng đã thấy bất an lo sợ rồi, lo hắn sẽ nhận ra mình.

Không phải chỉ lo vì lần thâm nhập hành cung đó, mà chủ yếu là do nữ quyền văn thân không được tập võ, nàng lại có một thân võ nghệ, chắc chắn sẽ gặp đại họa không ngờ.

Nhưng mà xem tư thế kia lại có vẻ không giống.

Thậm chí hắn còn chưa từng nhìn thẳng nàng, cũng không có thăm dò gì hết.

Rốt cục hắn muốn làm gì?

So với những gì nàng tính toán, ý nghĩ của Thảm Quát đơn thuần hơn rất nhiều, bởi thế ông “mờ mịt” hỏi thẳng hỏi một câu: “Vương gia nói từ ‘dùng’, là chỉ ngoại thất, hay nội thất?”

“Nội thất?” Tô Nguyệt Cẩm mở to một đôi mắt đen trong suốt nhìn Thảm Hành một cái rồi quả quyết lắc đầu: “Không cần.”

Điều này khiến cho nàng nghĩ đến một đoạn văn trong thoại bản.

Nếu như một nam một nữ cùng ở chung một phòng, dù có phát sinh chuyện gì hay không, đều là chuyện khiến nữ tử thấy nhục nhã, trước là xấu hổ, sau là hổ thẹn.

Cảm giác của nàng lúc này chính là như vậy.

“Tạ vương gia ân điển.” Cha nàng còn vui sướng tạ ân.

Tô Nguyệt Cẩm gật đầu, từ từ đứng dậy: “Ta đói rồi, không giữ hai người ăn cơm.” Rồi trực tiếp rời khỏi.

Thảm Hành nhìn bóng lưng kia vừa tiếp tục suy nghĩ, chẳng trách nàng chưa bao giờ nghĩ tới người đêm qua là Đoan Vương, bởi vì từ đầu đến cuối hẳn đều tự xưng là “ta” mà không phải là “bản vương”.

Gió thổi dưới rừng trúc có phần khô nóng, nàng đứng nhìn một vùng rậm rạp tươi xanh, nghĩ lui nghĩ tới cũng thấy đây là việc lớn.

“Cha.” Nàng nghiêm nghị nhìn Thảm đại nhân đang tươi cười hơn hở, trịnh trọng nói: “Trả tiền thuê quan tài lần trước cho con.”

Vũ Thành bị giới nghiêm, Ngự lâm quân của hoàng gia phong tỏa thành trì, mọi người trong trấn nhỏ hẻo lánh không mấy phồn vinh nhanh chóng cảm thấy bất an.

Huyện lệnh Trương Thanh Hiền sợ đến mức không kịp mặc triều phục, vội vàng sai người dò hỏi rốt cục đã xảy ra chuyện đại sự gì.

Trong Hành cung không lộ ra chút tin tức nào, chỉ nghe nói là khẩu lệnh của Thiên Tuế gia, phong tỏa cửa thành, không cho ra ngoài.

Nhưng mà rờng rã ba ngày, trên đường phố cũng không thấy cảnh quan binh bắt người hay dán cáo thị, bầu không khí căng thẳng càng khiến người ta không tìm ra manh mối.

Thảm Quát ngồi trong phòng cũng thấy xao động bất an, ông vẫn cho rằng viên đá tể núi kia bị thất lạc trong dịch quán. Lần trước ở rừng trúc, sau khi tử miêu tả lại quá trình làm mất, dù muốn tra án cũng nên bắt đầu từ dịch quán này chứ, đúng là không hiểu nổi vì sao Đoan Vương phải giống trống khua chiêng kinh động toàn thành như vậy.